

Canviem el (seu) “no” pel (nostre) SÍ!

Tal i com era més que previsible –tres-cents anys d’obligada (i gens comprensiva) colonització ensenyen molt!– el govern de torn espanyol ha tornat a dir “No”, una altra vegada, a la darrera proposta d’entesa o reconciliació que li arribava des de casa nostra: el [pacte fiscal](#). Aquella darrera, quasi desesperada, temptativa de mantenir Catalunya dins de l’estat espanyol –que sempre ha estat més espanyol (i, per tant espanyolista i espanyolitzador) que no pas estat.

Ho ha fet, com igualment era d’esperar, amb els seus acostumats aires de paternalista superioritat, mescla inextricable d’incultura, totalitarisme, menyspreu i contundència –“*España es una Unidad de Des(a)tino en lo Universal*”– i sense oferir cap possibilitat d’arranjament o canvi en un futur. Al seu ADN, el “*orden y mando*” és consubstancial. Fins i tot quan la lògica, el sentit comú –o el més estricte i elemental càlcul econòmic– imposarien un xic de mà esquerra, no ofereixen més que un cop de puny damunt la taula.

Hem vist, repetida per enèsima –la darrera, ja?– vegada, com s’ha reproduït la cançó de l’enfadós: “*¡Vuelva usted mañana... per a que pugui donar-me el gust de tornar-li a tancar la porta als nassos!*”. Mentre formi part del seu estat, el nostre país no obtindrà cap altre privilegi que no sigui compartit amb la resta de les 15 Comunitats Autònomes (regionals): no tan sols segueixen imposant el Cafè (descafeïnat, amb sacarina i aigualit) per a tots, sinó que ens hi volen dissolts, a dins.

Són i han estat sempre una monumental i sorda paret d’intransigència contra la qual ens estavellarem, eternament: que volem un Estatut renovat amb un majors competències, la resposta es “No”; que pretenem evitar la desaparició de la nostra llengua mitjançant la immersió lingüística a les escoles, un altre “No”; que creiem que ens correspon un règim econòmic més equilibrat, un nou “No”... El seu missatge no pot ésser més diàfan: “Ja podeu anar demanant, ja..., que de nosaltres no n’obtindreu mai res; res de res...!” La nostra condició a l’estat espanyol? Cornuts i pagar el beure.

Tot alçant la insuperable barrera de la seva incomprensió i del seu menyspreu –que ens tracta a tots els catalans i catalanes com a menors d’edat, si no com a deficients psíquics– ens han mostrat que el que és una quimera no són pas les dissensions –el rei espanyol *dixit*–, sinó el federalisme espanyol –oxímoron entre els oxímorons– que s’obsessiona cegament en seguir defensant Pere Navarro. Em podries dir, company egarenc, com és possible federar-se amb algú que no es vol federar? Potser proposes un *federalisme de fet*?

I, ahora, ens ha assenyalat quin ha d’ésser, d’ara endavant, el nostre camí, l’únic ver i possible: el de decidir per nosaltres mateixos què i com volem ésser.

El primer pas d’aquest nou camí consisteix a convocar eleccions (constituents) al Parlament.

El segon, crear una nova Solidaritat Catalana del segle XXI, integrada, sense exclusions de cap mena, per tots aquells partits catalans que siguin partidaris del *dret a decidir*. Una agrupació de partits que es fixi en allò que ens agermana –el sentiment nacional català– i deixi de banda el que ens pugui separar –començant pel (cada dia més teòric) eix esquerra-dreta.

El tercer, que aquesta Solidaritat Catalana del segle XXI es presenti a les noves eleccions amb un sol i explícit objectiu: el compromís, innegociable, de celebrar, abans del proper 11 de setembre, un referèndum d’autodeterminació. Un referèndum –lliure, independent i democràtic, amb presència d’observadors internacionals– que faci una sola pregunta, simple i clara: vols que Catalunya esdevingui un nou estat europeu?

Ja que els espanyols ens hi conviden tan amablement, ha arribat l’hora definitiva: l’hora de canviar el seu –esquifit, frustrant, humiliant i decebedor– “No” per un “SÍ” –majúscul, enlluernador, esperançador i alliberador!

dijous, 20 de setembre del mmxii

© Xavier Serrahima 2012

www.racodelapaula.cat

Informació sobre els drets

